

ת"פ 8055/01/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד אדם בן מחמד אבו סהיבן (עציר) - נדון, באסל בן מחמד אבו סהיבן, רמזי בן פתחי אבו סהיבאן

בית משפט השלום בבאר שבע

כ' כסלו תשפ"א
06 דצמבר 2020

ת"פ 8055-01-19 מדינת ישראל נ' אבו סהיבן (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 575026/2018

לפני
המאשימה
נגד
הנאשם

מדינת ישראל - פמ"ד ע"י ב"כ עו"ד שירין מחאג'נה

1. אדם בן מחמד אבו סהיבן (עציר) - נדון
2. באסל בן מחמד אבו סהיבן ע"י ב"כ עו"ד אריאתה מסלם
3. רמזי בן פתחי אבו סהיבאן ע"י ב"כ עו"ד מירי שיין

גזר דין לנאשמים 2 ו-3

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשמים שלפני נותנים את הדין בגין עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בחבורה ובמטרה להכשיל השוטרים מלמלא תפקידם, בניגוד לסעיף 1274(1) ו-3 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן ת/2, בהן הורשעו הנאשמים במסגרת הסדר טיעון, בהיות המעורב הנוסף בפרשה - הנאשם 1 (אשר כבר נדון) משוחרר בערובה, בתנאים של מעצר בית מלא בבית אביו, נתפס, ביום 30/12/18, במהלך סיור שגרתי, שוהה, בכיסא שלצד הנהג, ביחד עם הנאשם 2 ונאשם 3, ברכב העומד בסמוך לרכב אחר, שאינו בעל לוחיות זיהוי. בעקבות כך, פנו השוטרים אל הנאשמים דן ובקשו מהם להזדהות. אחד השוטרים - ע.ת. 2 בכתב האישום - פתח את דלת הנוסע וביקש מהנאשם 1 לעמוד, על מנת לחפש על בגדיו. בתגובה, תפס הנאשם 1 את ידיו של השוטר ואמר לו: "עד עכשיו היה ביננו כבוד, אל תעשה עלי חיפוש", או מילים הדומות לכך. השוטר ביקש מהנאשם 1 להוריד ממנו את ידיו, הודיע לו, שהוא מעוכב וביקש, כי יתלווה אליו לניידת. הנאשם 1 דחף את השוטר ובתגובה - תפס אותו השוטר והודיע לו שהוא עצור. הנאשם השיב לשוטר, כי הדבר אינו מענין אותו והכה באגרוף בפניו. שוטר נוסף - ע.ת. 1 בכתב האישום - אשר הבחין בנעשה - רץ לסייע לשוטר ע.ת. 2 ואחז את הנאשם מצדו השני. בשלב זה, צעק הנאשם 1 לחבריו, הנאשמים דן אשר, במטרה לסייע לנאשם 1 להימלט - קפצו על השוטרים ותקפו אותם באגרופים.

בשלב זה, נאשם 1 משך את השוטרים הרחק מהניידת, בזמן שהנאשמים דנן ממשיכים להכותם באגרופים.

בהמשך, הניף הנאשם 3 מקל בכוונה להכות את השוטר ע.ת. 2 בראשו. השוטר ע.ת. 2 עזב אחיזתו בנאשם 1 והרים את ידיו כדי להגן על ראשו מפני פגיעה. בשל כך, נחתה המכה, אותה כיוון הנאשם 3 כלפי ראשו של השוטר הנ"ל - על ידיו.

באותו מעמד, הרים נאשם 2 חפץ מהרצפה והכה באמצעותו את השוטר ע.ת. 1 בראשו. כתוצאה מכך - איבד השוטר אחיזתו בנאשם 1, אשר ברח מהמקום. השוטר ע.ת. 1, אשר חשש לחייו - נאלץ לשלוף את אקדחו ולכוונו אל הנאשם 2, תוך שצועק לעברו לזרוק את החפץ. הנאשם 2 זרק את החפץ והשוטר אזק אותו, תוך שהוא מתנגד למעצר.

בהמשך, עצר השוטר ע.ת. 2 את הנאשם 3, כשגם הוא מסרב להיכנס לניידת.

האירוע הסתיים רק לאחר שהגיעו מספר ניידות כתגבורת.

כתוצאה מהמעשים המתוארים - נגרמו לשני השוטרים חבלות.

בין הצדדים נקשר הסדר טיעון, במסגרתו הגבילה המאשימה עתירתה לעונש מאסר בפועל בן 10 חדשים, בצירוף רכיבי ענישה נוספים; ואילו להגנה - נתאפשר לטעון כראות עיניה.

הנאשמים הופנו לקבלת תסקיר שירות המבחן למבוגרים, ולאחר מכן טענו הצדדים לעונש.

ביום 18.07.19 נגזר דינו של הנאשם 1, והוא נדון לעונש מאסר בפועל בן 9 חודשים (כליאה ממשית); מאסרים מותנים; קנס; פיצוי לכל אחד מהשוטרים הנפגעים.

בענינם של יתר הנאשמים - התארך הדיון, לאור בקשת ההגנה להפנותם להערכת שירות המבחן למבוגרים; אי שיתוף פעולה של הנאשמים בשירות המבחן; ובהמשך - מצב החירום המיוחד שהוכרז בשל מגפת covid-19. כן נדחה אחד הדיונים, בשל נסיבות אישיות של הסניגורית - ב"כ הנאשם 3.

לאור כך שהתביעה עתרה להגיש המסמכים הרפואיים, בנוגע לפגיעה בשוטרים - במסגרת פרשת העונש וההגנה התנגדה לכך, נאלצה התביעה להביא את השוטרים הנפגעים לעדות ופרשת העונש התפרסה על פני שני דיונים.

פרשת העונש נשלמה, רק בתחילת שנת המשפט הנוכחית

מכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

התביעה הגישה ראיות לעונש כדלקמן:

- מסמכים רפואיים בנוגע לנפגע העבירה ע.ת. 1 (ת/5);
- הצהרת נפגע עבירה ע.ת. 1 (ת/6);
- מסמכים רפואיים בנוגע לנפגע העבירה ע.ת. 2 (ת/7);
- הצהרת נפגע עבירה ע.ת. 2 (ת/8).
- כן הובאו השוטרים הנפגעים לעדות בבית המשפט.

ההגנה הגישה ראיות לעונש כדלקמן:

- מכתב סיכום רפואי לענין נאשם 3 (נ/1);
- צילום חבלה שנגרמה לנאשם 3 (נ/2);
- תעודות בנוגע לסיום לימודים בענין נאשם 3 (נ/3);
- ספח תעודת זהות של הנאשם 3 (נ/4);
- אסופת מסמכים רפואיים לענין נאשם 2 (נ/5).

הערכת שירות המבחן למבוגרים

נאשם 2

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 24, רווק, מתגורר בבית הוריו בעיר רהט, אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות וללא הכשרה מקצועית.

עמוד 3

אביו, כבן 50, אינו עובד ואמו, כבת 45, עובדת במפעל.

הנאשם שלל מעורבות פלילית בקרב בני משפחתו, למעט אחיו, שהועמד לדין ביחד עמו בכתב אישום (הנאשם 1).

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מגיע ממערכת משפחתית תומכת ללא דפוסים עברייניים.

ביחס לאירוע נשוא כתב האישום, התרשם שירות המבחן, כי הנאשם מצמצם את מעורבותו בביצוע העבירה וממוקד בהשלכות של ההליך הפלילי על חייו.

הנאשם הביע חרטה בפני שירות המבחן, אך להתרשמות שירות המבחן, זו נובעת מההליך הפלילי המתנהל נגדו ומהשלכותיו.

הנאשם מתקשה לקיים תהליכי חשיבה בדבר התנהלותו ולערוך ביקורת עצמית.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה להבין לעומק סיטואציות חברתיות וכי התנהגותו מושפעת מסביבתו.

שירות המבחן מצא סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק אצל הנאשם.

הנאשם שלל היזקקות להליך טיפולי.

בסיום התסקיר, חיווה שירות המבחן דעתו, כי הנאשם נמנע מלקחת אחריות מלאה על התנהגותו ואינו מגלה מודעות לחומרת מעשיו ולהתנהגותו האלימה כלפי גורמי אכיפת החוק, כשנראה כי משליך האחריות על נכותו.

שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בענינו של הנאשם והעריך, כי יש מקום להעביר מסר, שימחיש לו את חומרת מעשיו.

לאחר שהוגש התסקיר, עתרה ההגנה לדחות הדיון על מנת לאפשר לנאשם ניסיון נוסף אל מול שירות המבחן, בטענה, כי טעה בדבריו קודם לכן, וכי הוא נוטל אחריות על מעשיו. לפנים משורת הדין - נעתר בית המשפט לבקשה והוזמן תסקיר משלים.

אלא, שהתסקיר המשלים שב על המלצתו, כשהנאשם מסר לשירות המבחן, כי אינו מבין כלל את הסיבה בגינה נשלח שוב לשירות המבחן ושוב שלל נזקקות טיפולית וצורך בסיוע טיפולי משירות המבחן.

לפיכך, שב שירות המבחן על המלצתו הקודמת, לפיה הנאשם אינו מגלה מודעות לדפוסי התנהגות וחשיבה מכשילים; אינו מביע נזקקות טיפולית; נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בענינו וחיווה דעתו בדבר הצורך להעביר לנאשם מסר מוחשי שיחדד את חומרת מעשיו.

נאשם 3

בעת הפנייתו הראשונה לשירות המבחן - נמנע נאשם זה מלהתייצב.

לפנים משורת הדין - ניתנה לו אפשרות נוספת לכך.

הפעם - התייצב הנאשם בשירות המבחן.

בענינו של הנאשם הוגש תסקיר המפרט את נסיבותיו האישיות, כבן 27, נשוי, אב ל-3 ילדים, מתגורר עם משפחתו ברהט ועבד במפעל תנובה בתפקיד מפעיל מכונות.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות, לדבריו בעל הכשרה מקצועית בתחום הריתוך.

אביו של הנאשם כבן 48 ואמו כבת 49, שניהם אינם עובדים.

הנאשם שלל קיומה של התנהגות אלימה או עוברת חוק בקרב משפחתו.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, אך שירות המבחן התרשם, כי זו נובעת מההשלכות של ניהול הליך פלילי נגדו.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באדם בעל רצון לחיות חייו באופן שומר חוק. לא נמצאו דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים. עם זאת, מצא שירות המבחן, כי מתקשה בהתבוננות פנימית ולבחון התנהלותו.

שירות המבחן התרשם מהנאשם כמי שהתנהגותו מונעת מתוך "צרכים תרבותיים" של כבוד המשפחה וסביב נושא זה - מתקשה להפעיל שיקול דעת.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות על מעשיו ואינו מגלה מודעות לחומרת מעשיו והתנהגותו האלימה כלפי גורמי אכיפת החוק.

שירות המבחן מצא סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית בענינו, והמליץ על ענישה שתעביר מסר מוחשי שיחדד לנאשם חומרת מעשיו.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעונים לעונש בכתב (9/ת) והשלימה טיעוניה על פה.

התביעה הדגישה את הפגיעה בערכים של שלטון החוק ושל שלמות הגוף.

התביעה הדגישה את חשיבות ההגנה הראויה על אוכפי החוק, כדי להבטיח השמירה על הסדר הציבורי; כמו כן, הצורך להרתיע את היחיד והרבים.

התביעה עמדה על חומרת נסיבות העבירה - הנאשמים תקפו שוטרים בצוותא, תוך שימוש בנשק קר והתנגדו למעצר.

התביעה הפנתה לתסקירי שירות המבחן בענינם של הנאשמים, מהם עולה כי הנאשמים נוטלים אחריות חלקית למעשיהם בלבד.

התביעה עתרה להשית על הנאשמים 10 חודשי מאסר בפועל, הרף העליון במסגרת הסדר טיעון, וציינה כי מבחינתה - זהו העונש המינימלי שניתן להשית על הנאשמים.

כן, ביקשה התביעה להטיל מאסר מותנה ארוך ומרתיע, פיצויים לנפגעי העבירה וקנס משמעותי.

ההגנה טענה ביחס לכל אחד מהנאשמים בנפרד.

באשר לנאשם 2, טענה ההגנה, כי האשם העיקרי באירוע הינו הנאשם 1.

ההגנה טענה, כי הנאשם 2 ניסה לסייע לאחיו, הנאשם 1, ולא שיער שהאירוע יתפתח כדי תקרית אלימה.

לדברי ההגנה, האירוע לא היה מתוכנן, אלא ספונטני וקצר.

לחובת הנאשם אין עבר פלילי וגם מאז האירוע לא הסתבך עוד.

ההגנה טענה בנוגע למצבו הרפואי של הנאשם, הסובל מנכות.

ההגנה עתרה להסתפק בתקופה ששהה הנאשם במעצר.

באשר לנאשם 3, טענה ההגנה, כי מדובר בבחור צעיר, נורמטיבי, נעדר עבר פלילי.

ההגנה טענה, כי מי שהוביל את האירוע הינו הנאשם 1 וכי הלה שידל הנאשם 3 לתקוף את השוטרים.

כן, טענה ההגנה, כי האירוע לא היה מתוכנן.

ההגנה עתרה לביטול הרשעה (המדובר בחריגה מהסדר הטיעון), ולחלופין, להסתפק במאסר צופה פני עתיד.

בדברו האחרון של נאשם 2 מסר, כי הוא מתנצל על מעשיו ולא יחזור עליהם.

בדברו האחרון של נאשם 3 הביע צער על מעשיו וסיפר על מצבו המשפחתי.

דין והכרעה

העבירות שעברו הנאשמים - חמורות.

מצביעות הן על זלזול בערך של כבוד האדם ושלמות גופו באופן כללי, ועל היעדר מורא מהחוק ומנציגיו - אנשי המרות - שוטרי משטרת ישראל - בפרט.

אשר לעבירות, שענינן הפגיעה באנשי המרות, כפי המפורט בכתב האישום - כבר נפסק, לא פעם, כי על בית המשפט להציב חומת ברזל אל מול עובריהן. חומה כזו, שתאפשר לשוטרים וליתר גורמי האכיפה למלא תפקידם ללא חשש.

בית המשפט אינו מוצא לקבל את טענות ההגנה בדבר חלקם המופחת, לכאורה, של הנאשמים דן כלעומת נאשם 1, אשר יזם את האירוע.

אין חולק על כך, כי נאשם 1 הצית את האירוע, ובכך קיים פן חומרה מסוים. הוסף לאמור, הנאשם 1 עבר העבירות בהיותו מפר הוראה חוקית של מעצר בית. אך מנגד, הנאשמים דן התערבו בענין לא להם; לנאשמים דן מיוחס שימוש בנשק קר (לנאשם 2 - הכאה באמצעות "חפץ" שהרים מהרצפה ולנאשם 3 - מקל, ששימש כאלה) והאלימות שהופעלה מצדם, אף היתה חמורה יותר, שכן, זו גרמה לחבלות של ממש לשוטרים, ונועדה לסכל מעצרו של נאשם 1.

יודגש, כי התנהגותם של הנאשמים באירוע, הביאה לכך, שאחד השוטרים נאלץ לכוון את נשקו לעבר נאשם 2, ואף להזמין תגבורת. רק הגעתו של כח משטרי נוסף - הביאה להפסקת האלימות מצדם של הנאשמים.

בנוגע לתקיפת אנשי משטרה, הפועלים במסגרת תפקידם, ראוי להביא מדברי בית המשפט העליון בפסק הדין ע.פ.

5214/13 מחמוד סרחאן נ' מדינת ישראל:

אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. "מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות" (ענין מוסא, שם). אינטרס הציבור מחייב אפוא ששוטרים יוכלו למלא את תפקידם ללא מורא ופחד (ע"פ 500/87 **בורוכוב נ'**

מדינת ישראל (8.3.1988). מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה (רע"פ 5940/06 **גל נ' מדינת ישראל** (18.12.2006); ענין מוסא, שם).

עוד ראו ע.פ. 9878/09 **מדינת ישראל נ' מוסא**:

משטרת ישראל היא הלכה למעשה הגילוי היום יומי של שלטון החוק במדינת ישראל, ומוטלים עליה תפקידים רבים במדינתנו רווית הקשיים, המתחים והאיומים, ונדמה כי אף גוף משטרי במדינה דמוקרטית לא נאלץ להתמודד עם האתגרים הרבים הניצבים בפני משטרת ישראל, החל מגילוי פשעים ומניעתם וכלה בהתמודדות עם מתקפות טרור, אכזריות. שוטרי משטרת ישראל, כמו אנשי שאר זרועות הביטחון, עושים לילות כימים למען שמירה על ביטחון הציבור, ועל כן מחויבים אנו לעשות ככל שניתן על מנת להגן עליהם מפני מי שמנסים להלך עליהם אימים ולפגוע בעבודתם החשובה, אשר נעשית למען כלל הציבור ולהבטחת ביטחון האיש. ללא הגנה ראויה על אוכפי החוק לא תוכל המדינה להבטיח לציבור הרחב אכיפה יעילה של החוק והבטחת הסדר הציבור.

שלומם הגופני והאישי ושלום חייהם של השוטרים אינו הפקר, ועל בית המשפט ליתן להם הגיבוי המתאים כאשר מותקפים.

ראו ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל**:

מעשיהם של המערערים, שכללו איומים ותקיפה של שוטרים הממלאים תפקיד ציבורי על פי דין, הינם בבחינת התנהגות פלילית חמורה ושלוחת כל רסן אשר קוראת תיגר על אושיות שלטון החוק תוך התעלמות מופגנת מנורמות ההתנהגות הראויות שיש להקפיד עליהן.

מתחם הענישה

מעשי הנאשמים מלמדים על עזות מצח. הנאשמים סייעו לנאשם 1 להימלט מהשוטרים, במטרה להכשילם במילוי תפקידם. אם לא די בכך, הנאשמים אף תקפו פיזית שוטרים, באמצעות נשק קר - מקל, אשר שימש להכות את ע.ת. 2 וחפץ נוסף שהורם מהרצפה, אשר שימש להכות את ע.ת. 1.

מעשי הנאשמים גרמו לשוטרים חבלות, אשר הצריכו פינוי לבית חולים.

בניגוד לטענות ההגנה, אין המדובר בעבירות שנעברו "בלהט הרגע", אלא לאחר מתוך כוונה ברורה לפגוע, פגיעה עוצמתית, באנשי אכיפת החוק, שכן הנאשמים נעזרו בנשק קר.

להלן, תובא סקירה של פסיקה במקרים בעלי קווי דמיון למקרה דנן:

- בפסק הדין עפ"ג 41480-09-20 **תראבין נ' מדינת ישראל**, אישר בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, מתחם ענישה שנקבע בבית משפט זה, בגין מעשי עבירה שכללו תקיפת שוטרים ללא שימוש בנשק, כך שינוע בין 12 ל-24 חודשי מאסר.
- בפסק הדין עפ"ג 31060-04-14 **אטרש נ' מדינת ישראל**, אישר בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, מתחם ענישה שנקבע בבית משפט זה, בגין מעשי עבירה שכללו תקיפת שוטרים תוך ידוי אבנים לעברם, כך שינוע בין שנה לשלוש שנות מאסר בפועל. באותו ענין, נגזרו על הנאשם 30 חודשי מאסר בפועל. יצוין, באותו מקרה לא נגרמו חבלות לשוטרים המותקפים.
- בפסק הדין עפ"ג (חי') 11794-12-15 **מדינת ישראל נ' זבידאת**, התקבל ערעור המדינה להחמיר בעונשם של נאשמים, אשר תקפו שוטרים באגרופים ובעיטות, ונאשם נוסף אשר איים לתקוף שוטר באמצעות קרש עץ עם מסמרים. באותו ענין, ערכאת הערעור קבעה מתחם ענישה הולם הנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל.
- בפסק הדין רע"פ 8172/10 **גזאוי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים), שם נדחה ערעור על עונש בן 16 חדשים בגין תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות אשר כללה דחיפת השוטר שהביאה לנפילתו, ובריחה מעיכוב.
- בפסק דין נוסף, נדחה, בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים, ערעור על גזר דין של בית משפט זה, בו הוטל עונש מאסר בן 20 חדשים בגין עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, שעיקרה אגרופים ובעיטות שכוונו לעבר שוטר על ידי מעוכב במטרה להכשיל את מעצרו ומעצר מעורב נוסף. ראו עפ"ג 49806-07-13 **אלסנע נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים). יצוין, כי במקרה זה, לא היה שימוש בנשק, קר או חם.
- בשים לב למדיניות הענישה כפי שפורטה לעיל, בשינויים המותאמים, ובשים לב לכך מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה בגין אירוע, הכולל תקיפת שוטרים אלימה, תוך גרימת חבלות ושימוש בנשק קר, מתוך מטרה לסכל את פעילותם, אשר ינוע בין 14 חודשי מאסר בפועל ועד 28 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נוספים. השימוש הממשי בנשק קר (באופן ישיר ולא רק מתוך דיני השותפות) הוא המבדיל ענינם של הנאשמים דנן מענינו של הנאשם 1 - בענינו נקבע מתחם נמוך מעט יותר.

כאמור, במקרה דנן, נערך הסדר טיעון ובהיעדר עילה לסטות ממנו - חרף כך, שהעונש המרבי במסגרת ההסדר - נמוך

מהעונש המזערי במסגרת המתחם - לא יחרוג ממנו בית המשפט.

קביעת הענישה הספציפית במסגרת הטווח, שסוכם בהסדר

משורת הדין - ראוי היה להשית על הנאשמים דן את מלוא עונש המאסר, כפי שסוכם בהסדר, היינו - הרף הגבוה של ההסדר. זאת, בייחוד, לאור כך, שהרף הגבוה בהסדר נמוך מהרף התחתון שבמתחם הענישה.

אלא, שלאור העונש שנגזר על נאשם 1, ולנוכח עקרון השוויון, שהוא עקרון יסוד בשיטתנו המשפטית, מאחר שמידת האשם ומידת החומרה המיוחסת לנאשמים דן - גבוהה יותר, כשאל מול הרשעתו של הנאשם 1 בעבירה נוספת - מיוחס לנאשמים דן הפעלת אלימות תוך שימוש בנשק קר, אלימות שהיא קשה יותר ותוצאותיה כלפי השוטרים הנפגעים חמורות יותר - מוצא בית המשפט הכרח להשית גם עליהם עונש מאסר בפועל, לתקופה שלא תפחת מהתקופה - שהושתה על הנאשם 1.

לזכות הנאשמים יש ליקח את הודאתם באשמה; וכן העובדה, כי הם נעדרים עבר פלילי.

הגם שהעונש, שאמור היה להיות מושת עליהם, לפי שורת הדין, היה צריך להיות חמור יותר, הרי בשים לב לתקופה, בה שהו הנאשמים בתנאים מגבילים וכן לזמן שחלף - יושת על הנאשמים דן עונש מאסר, כדוגמת העונש שהוטל על הנאשם 1.

יצוין, כי גם ההסדר, שנערך בין הצדדים, אינו קובע דין שונה לנאשמים השונים ומכאן ניתן ללמוד, לכל הפחות, שהצדדים עצמם לא ראו הבדלים משמעותיים בחומרת המעשים המיוחסים לנאשמים דן אל מול הנאשם 1.

פרשת העונש בענינים של הנאשמים דן הופרדה לאור בקשת ההגנה להפנותם לתסקיר; ברם הפניה זו, במסגרתה נתנו לכל אחד מהם מספר הזדמנויות לשתף פעולה עם שירות המבחן, הסתיימה בלא שיהיה בתסקיר בבחינת תנא שמסייע לנאשמים. מי מהם הביא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי והמלצת שירות המבחן למבוגרים - באופן חריג יחסית - להשית עונש שיהווה "מסר מוחשי" שיחדד את חומרת מעשיהם.

לנוכח חומרת העבירות והתעוזה שהפגינו הנאשמים, אשר, למרבה הצער, הופכים חזון נפרץ באזור הנגב ובמדינה בכלל - אין בית המשפט מוצא לקבל עתירת ההגנה להמיר המאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, שכן, בכך לא יהיה די כדי ליתן מענה לשיקול הרתעת הרבים. בוודאי אין מקום לכך לנוכח העובדה, שהנאשם 1 - שהמתחם, שנקבע בענינו - נמוך יותר - נדון למאסר בין כתלי בית האסורים.

עיצומים כספיים - קנס ופיצוי לנפגע העבירה

בית המשפט מוצא לקבל עתירת התביעה להטלת עיצומים כספיים מרתיעים על הנאשמים, בדמות קנס וכן פיצוי לנפגע העבירה. מעשיהם של הנאשמים מחייבים גם פיצוי הולם, שיהיה בו משום הכרה בנזקים שגרמו לשוטרים, נפגעי העבירה.

אשר לעיצום כספי מסוג קנס - במקרה דנן, המדובר בנאשמים, שהפריעו לשוטרים בעת מילוי תפקידם, ואף תקפו אותם באמצעות נשק קר, כל זאת בכדי לסייע לאחר לחמוק מהמשטרה.

כן, התנגדו הנאשמים למעצרים והמשיכו להפריע לשוטרים למלא תפקידם.

השוטרים המותקפים אף נאלצו להסתייע בתגבורת בכדי לעצור את הנאשמים דנן.

ההכבדה על פעילות מערכת אכיפת החוק, שקשה למצוא לה הצדקה כלשהי, מצדיקה השתת עונש כספי מסוג קנס, לטובת אוצר המדינה.

אמנם, בכל הנוגע לעיצום כספי מסוג קנס, על בית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם (ראו סעיף 40' לחוק העונשין, תשל"ז 1977). אך המדובר בטענה, שעל ההגנה לבסס אותה בראיות. במקרה דנן, לא הוצגו ראיות כאלה.

על כן, מוצא בית המשפט להשית קנס הולם על הנאשמים.

אשר לרכיב הפיצוי - אין זה שגרתי, כי בית המשפט יפסוק פיצוי לאנשי חוק, המבצעים את תפקידם. ברם, במקרה דנן - יקבל בית המשפט עתירת המאשימה לפיצוי, מהנימוקים הבאים:

ראשית, במסגרת הטיעון, סוכם, כי המאשימה תוכל לעתור לעונשים נלווים, לרבות עונש זה; שנית, במקרה דנן - הפער שבין אופן פניית השוטרים לנאשמים ומטרת הפניה, שמטרתה היתה, בסך הכל, לזהות הנוכחים ברכב ולברר סיבת הימצאותם במקום - והעדר כל יחס לתגובתם של הנאשמים; כמו גם הנזקים הקשים והמתמשכים שנגרמו לשוטרים, בייחוד - לשוטר ע.ת. 1 - כפי העולה מעדותו ומהמסמכים שהוגשו - מצדיקים חיוב הנאשמים בפיצוי.

לענין עונש הפיצוי יצוין, כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון - יכולתו הכלכלית של הנאשם, אינה מהווה שיקול שעל בית המשפט לקחת בחשבון. זאת בהיות הפיצוי רכיב בעל אופי אזרחי במסגרת ההליך הפלילי וכשם שבהליך האזרחי - אין משקל כלשהו ליכולתו הכלכלית של הנתבע. ראו, לענין זה, ע.פ. 5761/05 **מג'דלאוי נ' מדינת ישראל**; רע"פ 2174/11 **לוזון נ' מדינת ישראל** (פורסמו במאגרים). בידי בית המשפט, אין, במסגרת דיונית זו, הכלים לשום את מלוא הנזק שנגרם לשוטרים ומובן, כי אין בפיצוי שיוטל כאן, כדי למצות, בהכרח, את זכויותיהם האזרחיות אל מול הנאשמים

או מי מהם. אך כחלק מרכיבי הענישה - מוצא בית המשפט חשיבות לחייב הנאשמים בפיצוי, תוך שבית המשפט לוקח בחשבון, כי הנזקים שנגרמו - מיוחסים לכלל הנאשמים.

בשומת סכום הפיצוי, יבחין בית המשפט בין השוטרים הנפגעים, לפי מידת הפגיעה שפגע בהם כל אחד מהנאשמים.

סיכום

לאחר שבית המשפט עיין בטיעוני הצדדים; שמע טענותיהם על פה; עיין בראיות לענין העונש; עיין בתסקיר שירות המבחן למבוגרים; עיין בפסיקה שהוגשה; ולאחר ששמע את דברם האחרון של הנאשמים; גוזר על הנאשמים את העונשים כדלקמן:

נאשם 2

- 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס;
- 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ט' סימנים ג', ד'; או פרק י';
- 8 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ט' סימנים ג', ד'; או פרק י';
- קנס בסך 5,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו;
- הנאשם יפצה את כל אחד מהשוטרים הנפגעים - ע.ת. 2 בסך 5,000 ₪ ו-ע.ת. 1 - בסך בן 10,000 ₪;
- הקנס והפיצוי, ישולמו, כל אחד, ב-10 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15/01/21 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

נאשם 3

- 9 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו על פי רישומי שב"ס;
- 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ט' סימנים ג', ד'; או פרק י';
- 8 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, פרק ט' סימנים ג', ד'; או פרק י';

- קנס בסך 5,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו;
- הנאשם יפצה את כל אחד מהשוטרים הנפגעים - ע.ת. 1 בסך 5,000 ₪ ו-ע.ת. 2 - בסך בן 10,000 ₪;
- הקנס והפיצוי, ישולמו, כל אחד, ב-10 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15/01/21 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשם כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשם כעת.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ' כסלו תשפ"א 06 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.